

Čtvrtý rozměr

Tématem dnešního kázání je ten (s prominutím) debil kolem nás, jehož existence nám ztrpčuje život do té míry, že jen letmý pohled na něj, jen pouhý jeho hlásek, který nás cvrnkne do uší, zvedne tlak do té výše, že když to přeci jen ustojíte, vaše tělo volá po zvýšeném příjmu základních potřeb většiny živých organismů – vzduchu, vodě a kokosové Fidorce z automatu. A vy už jistě tušíte, že je to jmenovitě... však vy sami nejlépe víte, o kom mluvím! Toho si dosadte! Mluvím o tom, kterého Bible nazývá archaicky zlovolníkem, což je mj. slovo, které mi MS Word podtrhl červeně, v jiném překladu zlosynem. Je třeba držet určité dekorum, nechci nikoho pohoršit, nicméně tohohle známe všichni a Bible se o tom nebojí vůbec mluvit:

Čtení Žalmu 37.

Nezlob se kvůli zlosynům či nevzrušuj se kvůli zlovolníkům, skončí to s nimi špatně. Vždyť uschnou jako tráva. Jasná odpověď do našich každodenních zápasů se svými kolegy, nadřízenými, spolužáky, učiteli, někdy žel i rodinnými příslušníky...kteří nejsou fér, jsou nečestní a nesportovní, když nám všemožnými způsoby házejí klacky pod nohy, jako onehdy Černí jezdcí, Mirkovi. Příběh tadyhle Mirka dopadl dobře. Vlasta nakonec předá Mirkovi, jakožto morálnímu vítězi závodu, slíbenou vlajku, dle které se pojmenuje ono posléze legendární pětičlenné uskupení na klub Rychlých šípů. A černí jezdcí okusí svou vlastní medicínu hned vzápětí, když chlapani a děvčata, vidouce tu nespravedlnost, spravedlnost vezmou do svých vlastních rukou a ta samá polena, o která zakopl Mírek, házejí teď na hlavy těchto zlovolníků. Všechno dobře dopadlo. Černí jezdcí uschly jako tráva.

Jenomže asi Vám asi zkušenost napovídá, tak jako mě, že takhle lehce to ve světě nechodí. Naopak. Ti Černí jezdcí jsou kolem nás povětšinou, aspoň na první pohled, někdy i na ten druhý dost úspěšní, zatímco ten, který skládá naději v Pána Boha halt někdy dost tvrdě dře ústy o zem. Před rokem 89 za dob komunismu tak slavili vítězství ti, kteří byli dostatečně pružní, nebrali si servítky a svědomí pro ně bylo jen jakousi mýtickou překonanou představou dávnověku. Jejich konec ale nepřišel ani po revoluci, protože právě tihle měli často prostředky, know how, věděli, jak to chodí, netrpěli přílišnými morálními zábranami, takže si i v nové době lehce našli svoje místo. A ti, kdo si nechtěli ohnout páteř, stáli si za svým, ti zůstávali za těch zlých dob pod dohledem, byli zastrašováni, nemohli studovat, a tak i jejich budoucnost ve svobodě zůstává napořád poznamenána. Zkrátka naše zkušenost by se dala vyjádřit slovy hostinského z hospody na mýtince adresovaná uprchlému vězni Kulhánkovi, kteří nespravedlivě seděl 20 let v těžkém žaláři. Cituji: *Vemte si příklad ze sebe: Byl jste vždycky poctivý člověk? Byl! Odseděl jste poctivě svých 20 let, odseděl. Vidíte, poctivost se nakonec vždycky vyplácí.* Je to tak. A náš žalm tohle nezakrývá. Autor znal zřetelně realitu světa. Sám vidí kolem sebe úspěch, přitažlivost a sílu zla.

V našem žalmu tuhle realitu odkrývá třeba slovy, *že lepší je to málo, co má spravedlivý, než bohatství mnoha svévolníků.* Prostě přizná, že spravedlivý má či může mít málo. A naopak lidé, kteří by neměli mít, tak mohou mít moc, peníze, slávu, ženy, muže... Tihle, kdybychom četli dál, *číhají na spravedlivého, chtějí ho uštvat k smrti,* tihle, co strojí pikle jsou úspěšní. Jo, tohle je svět, ve kterém žijeme. Takhle to odedávna už na světě je. Slyšíte, že tenhle žalm není manifestem bezstarostného života, ale života, který je v tomhle tíživém ohledu realistický. Nemaluje si nic na růžovo.

Ale! Ale jedním dechem realisticky dodává, že tohle není všechno. Že nad tím vším stojí ještě jiná síla. Někdo, kdo se stará a postará, i když první pohled svědčí o opaku. Někdo, kdo je dobrý a

postará se, aby dobro zvítězilo. Kdo je jeho garancí. Proto se nevzrušuj, i když to tak zatím nevypadá!

Odlož hněv a zanech rozhořčení, nevzrušuj se, ať se nedopustíš zlého,

neboť zlovolníci budou vymýceni, ale kdo naději skládá v Hospodina, obdrží zemi.

Ještě maličko a bude po svévolníkovi, všimneš-li si jeho místa, bude prázdné.

Ale pokorní obdrží zemi a bude je blažit dokonalý pokoj.

Pohled žalmu ukazuje víru jako paradox: že ten, kdo na první pohled nemá, tak vlastně má. Ten, kdo se neumí prosadit, ten přesto nepřijde zkrátka. Je to vlastně víra v Ježíše a v jeho blahoslavenství. Blahoslavený či šťastný je tu přece ten, komu něco chybí – chudý v duchu, tichý, ten, kdo pláče, kdo má hlad po spravedlnosti a kdo nevystřikuje ostré lokty. Ale i ten, kdo je milosrdný, čistého srdce, kdo působí pokoj, přestože se to snad může zdát naivní, ba i pronásledovaný... ti se prý mají dobře, šťastní jsou tihle lidé. Možné to je jen tak, že vezmeme tahle slova vážně a začneme Ježíši důvěřovat, že za horizontem něco je. Že svět má ještě další rozměr, který není vidět. Že tenhle svět nestojí jen na biologických a fyzikálních faktorech, sociologický faktorech, které snad toho předurčují k úspěchu a jiného k neúspěchu, ale že je do jeho DNA vetkán i morální řád, řád spravedlnosti i lásky, který se časem prokáže.

O tom se mi zdá, celý tenhle žalm. O přidání čtvrtého rozměru do světa. Očima vidíme trojrozměrně, vnímáme výšku, šířku a hloubku. A očima vidíme, že svět nějak funguje, ne úplně jak bychom chtěli. Ale s tím čtvrtým rozměrem, Božím rozměrem, vnímáme, že tenhle svět je přesto všechno v dobrých rukou. Věříme, že má smysl čekat, i když se to zdá beznadějně a dlouhé. Věříme, že zlo v nás nemá zvítězit, i když všude kolem vítězí, že zlem nemáme odplácet, přestože nás mohou považovat za slabochy. Protože je to jen zkratka, prostředek dalšího koloběhu zla. Zla, které se zdá být na koni, a přece je časově omezené – tu volebním obdobím, tu lidskou smrtelností, která na onen svět odvolá každého, dobrého i zlého. A naopak to, co není zkratka, to, co nás zatím bolí, to, co se jeví jako zbytečné trápení a komplikování života se jednou ukáže jako osvědčená cesta.

Jak říká Ježíš, ten je šťastný, blahoslavený, kdo je chudý v duchu, jinými slovy, kdo ví, že sám si nemůže nic dát, že je dokonale závislý na Boží vůli a s ní a o ní zápasí. Jako tehdy Jákob s Bohem, proto se jmenuje Izrael. To je naše identita, totiž zápasit o svět, o svoje životy s Ním a jenom s Ním, ne s jinými. To je hořko-sladká realita blahoslavenství Na tom padá Izrael dodnes a obzvláště dnes. Tenhle Žalm 37, ale i jiné jasně ukazují cestu v zápase, ale i svou důvěru v Boha. ***Hledej blaho v Hospodinu, dá ti vše, oč požádá tvé srdce. Svou cestu svěř Hospodinu, doufej v něho, on sám bude jednat.***

To je mj. verš. Který se tahal pro sbor na další rok. Vlastně vágní, ale přece mluví do naší situace i dnes. Bůh jedná a jednat bude. Dát se všanc jemu, jemu neviditelnému a cestě, kterou nevidíme, ale o které věříme, že nejlepší, protože Jemu věříme má dobrý smysl.

Nemusíme rezignovat na to, kým jsme, protože přece víme o čtvrtém rozměru, který ještě není zcela vidět, ale už přece snad kontury jsou dány. Jsou dány v samotném Ježíši a jeho cestě. Která zbořila, i když to vůbec nevypadalo, moc toho zlovolníka z práce i toho, kterého vidíme jen v televizi nebo na netu, moc toho zlého ve všech jeho maskách, byť to toho Ježíše stálo mnoho. A Ježíšův podnik pokračuje v jeho lidech, církvi dodnes. S ní to taky nevypadalo a nevypadá, a přece to otřásl svět a stále třese. A i s námi to nevypadá, ale věřte tomu. Tahle cesta se osvědčila a osvědčuje.

A naopak můžeme vidět i osudy těch, kteří se vydali zkratkou – některým všechno ztroskotalo, se zlou se potázali. A i když ne, i když snad mají pořád moc, vliv, slávu, peníze, přece vidíme, že jejich životy jsou někdy nakonec sami peklem, že takhle bychom přece nechtěli skončit: v paranoidním představách o převratu, v neustálém strachu o sebe a své impérium, které skončí se mnou – já tu přece věčně nebudu – v samotě, která se projeví až tu nezbydou peníze, krása, nebo zdraví, v pošlapané důstojnosti těch, kteří neměli žádnou jinou naději, než kterou mají před očima a která jim přinese peníze a kus žvance za odhalené tělo i duši. Už teď mohou být některé věci zjevné. Věci, které mluví o Božím soudu, o Bohu, který je soudcem a který se svých zastane a se zlem se vypořádá spravedlivě. A už teď to dělá, když nechává lidi dělat věci, které nikam nevedou, které jsou jen zkratkou.

A tak to nevzdávejme, i když to je těžké a není to vidět. Kvalita té či oné cesty se nakonec dříve, nebo později projeví. Nevzrušuj se kvůli zlovolníku, ale radši svou cestu svěř Hospodinu, zkus to, protože On sám bude jednat. A jedná. Věříš tomu? Věříš tomu že jedná a jednat bude i u Tebe? Tak ať nám Pán Bůh vidět i ten čtvrtý rozměr.

Prosím, aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, dal ducha moudrosti a zjevení, abyste ho poznali

a osvíceným vnitřním zrakem viděli, k jaké naději vás povolal, jak bohaté a slavné je vaše dědictví v jeho svatém lidu.

Efezským 1, 17-18

Amen